

מסורת השי"ס

(א) נדע ית. ט. (ב) אלהות פיו
(ג) (תוספתא דלהלכות
ספ"ח ע"א.) (ד) תוספתא
דלכות ב"מ רפ"ו אלהות פיו
מ"ה (ה) פירוהינן. ט. ע"א. ע"א.
(ו) נכפיו ע"א. ה"ר. רש"י
בבבאר מלה ט"א. (ז) תרומות
פ"ה מ"ב ע"א. (ח) [רש"י
מח"ל] (ט) דעומה טוקעה
הוא וידין ז"ל. (י) דממלתא
ז"ל. (כ) (דף ע"א.)

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ציטול ברוח
וומר דם וגביזנים. י"ב ל'
משנה מ' י"ב בבור דף מז'
(ב) ד"ה ר' שמעון ור'
המתלם הקיד' ולח"כ מ"ה
אין לנפלים פתיחת ור'
ה"ה פתיחת הקבר וקאמר
דפתיחת אינו לנפלים ור'
בגר כלומר שגם ראש:
(ג) ד"ה של אשה להיות לה
ידן פתיחת: (ד) ד"ה כל
מרגו טומאה בלועה:

למנוי רש"י

לְמוֹשֵׁי ל' [לִיְמֻשֵׁי ל']
מִכְצַת (שֶׁל חֹטֵא).

מוסף דש"י

[illegible]

רבינו גרשום

הישיבה נפתחה בשעה 7:30 בבוקר. ראש הישיבה, הרב יצחק שניידר, דיבר על חשיבות התורה והלכה בחיינו. הוא הדגיש את חשיבות התורה כמקור הרוחניות והאמונה, ואת חשיבות הלכה כמקור המוסר והצדק. הוא גם דיבר על חשיבות התורה כמקור החכמה וההנהגה. הרב שניידר סיים את דבריו בקריאת פסוק: "וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלְךָ וְיִשְׁמַח בְּךָ וְיֹאמַר כִּי אֶהְיֶה לְךָ וְאַתָּה תִּהְיֶה לְיִשְׂרָאֵל" (דברים 10:17).

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

וַיִּשְׁמַע כָּדִי לְפָרְסָמָה. לֹאֵם שְׁפֹטוּרָה מִן הַבְּנוֹרָה לְדוֹקֵרְבִּין לְחֹרֶה
מִמְּחוּקִין לִיה כּוֹלֵד; וְקִפְרָן בֵּין דְּפֹטְרָם לִיה מִבְּנוֹרָה לְיִמְרָא דּוֹלֵד
מִמְּחֵלָא הוּא וְאַמְלִי. אִינֵה מְטַמְּאָה; בִּטּוֹל בְּרֹב. לְהִי אִינֵה מְטַמְּאָה
שֶׁבִטְלָה הַבֶּשֶׂר בְּרֹב דֶּם וְגוֹיִים (6) שׂוֹאֵלִין עִמּוֹ; נִגְעוּ בָּהּ. הִיא

לדמקין דלח מטמא כמגע) משום טיטול
ברוב: **שפילא** כבית. שהפילה אהא
שפילא ואין ולי ולי כר' ז' **הייט**
הייט דקדמי טעמא דלח: שפילא
כנלא ולי אלא שמימוק ואשפ"כ
(ו) מטמא: **רבי שמעון אומר** (ו) הולד
גיטות. ומוקמינן התם טעמא דלח
שמעון ולמחר הדינ טיטול משום טיטול
היטוב נגע זה כמסכת נדה כפרק
ההפלתא (דף ק"ט): **תפיס**
הפקד. אשה שמה עונרה כמשיה
שפחה על המזכר ונפחה קבר
ההרס כבית זה ולא יאח הולד
היהולדא לית טמא טמא הכית
ואינן **ההולדא** כאלו נולד סם וידעומה
קובע! (ו) הולד דין פמיח הקבר
קובע לנפלים אלא לנפל שהעניל ראשו
כבר שבע ראשו: (ו) **פיקה של למר**.
למחש"ל: **רבי פריש**. לזרין פיקה
של שמי שפחה או פיקה של ערב
אשגדולה: **אמר ליה תניא**. דלמיני
כזה: **משיאו טפיפות**. ור"א כר
השולח פליג אהנא קמא ור"א אש"ג
העניל העניל ראש פיקה יש פמיח
הקבר מהפחת רחמה כל כך שירא
במחור רחמה טפיפות: **כפרדס** ו
מפוכה וטפול מיס. ויזרעה ויחר
רחמה מחד וגלחין קמטיס כרהס:
פיקה מחור פיקה. והיינו טפיפות
מחור וזמני פמי הינו פיקה (ו):
ואין ליה לפרס. איני יודע לפרס: **של**
(ו) דין להיות לה פמיח
הקבר (ו): **של כהנה**. שלח תהא
טומאה כלומה לטומאה מנג
(ו) משום נבילה של נפל אם הושיע
ההושיע ד ונגע בו להיולד מן ההרס:
כשל. משהעניל ראש כפיקה
של ערב ואי לאו (ו) טמא כלומה היא
ללא מטמא כדמין כהנה שמה
עונרה בחור מעיה והושיע הרושע
לדל העניו ד ונגע בו טיטול כהנה
ההמקשה (חולין דף ע"ג): **גוש**. עפר
שיעורו לטמא כהנה ולשורף עליו
מותר: **קדשים**: **כפיקה גדולה של**
מזליסין. מרזליסין (ו) קדשין גדולים
של גמי וכשנעלין אותן חותמין אותן:
וישטן כלד העלין של מגופת חכים
להלחמים. כלומר שיטע לאותו חותם
כלד העלין ד יכסיו שעושין לחמים

של חרס רחב מלמטה לכסות הסתים והולך ומתקצר נעמלה כדי שיאחו בידים ואותו דה שהולך וכלה קרי דה העליון. הלחמים שעושין בדים להלחם: **פשיקו במים**. שמא טעמא מחמת מנע עם הארץ: **וטסור נפשך**. דודאי מים מעורבים בו ואי מיא רובא ובטיל האיז דמקבל ונצרוז טעמא מחמת המים ומיא סלקא להו טעילה בהסקה שעשוען הילי בתקוה דה שעשורים מי המקוה עה פיו וטסקן עה שבוחר הכלי ואע"ג דאזכר ומשקה לית להו טהרה במקוה מיא סלקא להו הסקה דהוי כמי שזרען וחורו וטענן דזריעה מטהרה בתבשילים רבינו גרסון מלאכי כ"י: **יזר לאו בר קבולי טעמא**. דמקבלי טעמא והסקה לא מהניא להו אכיל ורובא **אלא שטו**. דעטלו ברוב מיהא האיז אלא לטעול פיו: **אכלי לתק** וטענן יחד ורבינו עה והיז ומשמאין אותו: **מלא מיז אפ מינו**

ד"ר פיקה. עגול מתוך עגול כנראה במקרה: פיקה גדולה. פקעית גדולה: של סקאין. שחוטני השק והחולצ כבר כלו לו חדשיו וזר.

כב.

רבי אליעזר ורבי שמעון אמרו דבר אחד. אע"פ דרבנן ^(א) מרזי לר' שמעון דבעל כשהולכינן בנספלי לביה המיזון כדאמר גנדה ^(ב) המפלת (דף ס. מ"מ) לא אשכח אמרו דבר אחד אלף מר' אליעזר ^(ג) בן יעקב ור' שמעון דלשניהם בטל בתחלת יורה ^(ד) ואע"פ ^(ה) דמילתא

ד'ר' אליעזר בן יעקב לא דייקא כלל
דנעט אלץ דריי מיידל האט דקאמער
הייז דער ר' חייא דקאמער היינט
ס'הייז שוועט ב' צומילתו דער' אליעזר
בן יעקב דלוינט מטמאה צונגעט ולא
בנחמא וס'י אונזא דהויזא צונספספסא:
עד שיענינו ראש כפייה. הא:

היהנה שנת ערבנה במצות והרשע
הרועה ידו יו' טהור כשלם הפגיל
כפיקה וכן לחדך דקמיו הכם יאשה
שמת וילדה במצות ופסטה חמיה כו'
הכאם טהורה עד שאלא וילד ומשמה
גמ' לטהרה משום דהיא טומאה
כלועה וחמיה טמאה שמה ויזיל איה
רשאו חמיה לפרודורז ולאו אלעמה
כשלם העניל רשע כפיקה נמי איירי
לדון לומר ללעולם הו' יז כפיקה
וקדם פסחת הקבר דהא לא טמאה
אלא גזירה שמה ויזיל רשאו חמיה
לפרודורז משמע דקודם לכן טהורה
אע"ג דפסחת הקבר הוא קודם לכן
כדי ביאולת רשע חוץ לפרודורז הו'
רשע לגמרי: **בצד** העציון שה'
בנות החבתי: **בצד** בנותה נגופה
כעין בית יד שטושין יא' לאחזה והוא
עגול כעין אותה שקרין פיל מייל
לע"ז: **הנך** מיתומא דרמא במיילין
הו' ברבוא. ולא דמי לשאר איסורין
יב' שהוא נטות טעם דלא לחמר
טעם בעיקר לענין טומאה וכן ביאולת
טעם כעיקר לענין טומאה וכן
חור ומשכיל סול: ביחד: **במילי** הו'
ברבוא. ואפי' היו מחלה על מחלה מ"מ
משקם דלא נטל מלקא לכו הסיק:
אכל לקריה א' מצא חן אה
מינו ונעידו. לא דמי יא' יב'

לְהָא דְאִמְרִינן בְּפֶקֶד גִּיד הַגֶּשֶׁה (תע"ז)
 דף ק: (וס) וּבְפֶקֶד הַקּוֹמָן רַבָּה
 (מנחות דף כג.) וּבְפִי בְּתֵרֵל דַּע"ו
 (דף עג.) סָלַק אֶת מֵינוּ כְּמִי שֶׁאִינוּ
 וְשֶׁאִינוּ מֵינוּ רַבָּה עָלֵינוּ וּמִכְשָׁל הַדָּמָס
 אֵין מֵינוּ נֹאסֵר אֵלָּא מִכֵּה הַאִיסָר
 שֶׁמֶעֱרַב דָּו וְחִי אֲפָסֵר לְהִכְדִּילוּ
 וּבְכִימִי שֶׁשֵּׁנו הֵיחָר הוּא לְפִיכָן שִׁין
 לומר סָלַק אֶלֶּל הֵיחָר דִּמְיוֹ עֲלָמוֹ
 מִטְמֵא מִחֲמַת מַגַּע מִיֵּשׁ הַמֵּתִים אֵין
 שִׁין לומר כִּי סָלַק:

והרומה ממאה שנפלה למאה

ויתעמתין אותו ולא דק דליר לאו בר קבולי עומאה הוא אללא זעור ויעור
דמקמי הכי בטל הירי מן המים עומאה משקין מחמת כורז יריר ועכשיו
שהמים יעוררו לכמו שכן תחלה קודם שהעורבו בזיר: **י"ב** רב
דימי וקאמר דהא שפתאעא ב"ר. השקה הרב רבי אפרים דכחא אית
לירי לרב דרמי דאפילו טהרה עומאה ונפ' בתרא דר"י
(ודף ע"ג.) אית ליה דאפי' איסור אין עורר איסור דקאמר המערה
זין
עומאה דתנן (פרומות פ"ט מ"ו) שחילי תרומה שנעמא וישתלן טהורין
עה נעלמא הוא שזילא מן הדגים כשעולמין אומן: **משום** רב
ירי ובאכל לא סלקא השקה בעלי להו ברובא ולא הוי הירי עמא:
את הקדירה אסור שהמים שבתוך הירי מוצאין מים שבהקדירה
ור. ממרם ביטול ואחר ע"ו לטומאה: **לכא** שמשא. דרבי ירמיה:
למאה

למנוח מיעוט המיס שבכר שטמאין המיס שבקררה ותחברו ונעשו רוב וניעור מתורת ביטול.

עין משפט
גר מצוה

יח א מיי פיד מהל' בטות
 הלייב טוועט זיך פירן
 שטו פקין ז:
 יט ב מיי פכיה מהל'
 טומאה מת הלייב:
 כ ג מיי (שם) ופיי מהל'
 איסורי ביאה הלייב:
 כא ד מיי פכיה מהל'
 טומאה מת הל' (ת)
 ט:
 כב ה מיי פייא מהל'
 טומאה מת הלייב:
 כג ו מיי פטויי מהל'
 טומאה אוכלין הלייב:

שיימה מקובצת

[illegible]

יבין גרשום (המשך)

הן עבדו: חורב גוש. במקרה
שם בית חסד: ומאז
החמישים, בית חסד
(כיום) נוסד כמקדש (בילה)
שישיון: שמו יי
[באתון] עפר שם כשדור
אז שם: שיעור
התליון של מנהל הבית.
הקדור של מנהל הוא כמיה
דול: ולחמיה עושיון
בית חסד: מקום. הוא
הוא דבריו וכל השקה
החור חמה משפחה יד
שם יד לא רב קבלי
סמא: דרעה בלמאס
לא אכא: לרשע: אי
משהו חן מיעוט דמא
אזא בית חסד ושיעור
דמיה וכל חרמיה וכל
עבדיו לא ידעו אמר
היה שמואל יאם לעד
הוא שם שיעור חסד
הוא שם שיעור חסד
לא יכלי לאחוריו
שמואל: לא שנו. לבטל
הוא שם שיעור חסד

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones